

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 21

Виходить раз
на тиждень
— у п'ятницю

П'ятниця, 3 липня 1981 року.

Ціна 1 коп.

В ДОБРУ ПУТЬ

РЕПОРТАЖ

Десята година ранку. Стадіон «Олімп» у святковому збранні. На трибунах веселий гомін, на зеленому килимі футбольного поля встановлюються таблички з назвами факультетів.

Теплий, сонячний день 27 червня 1981 року запам'ятовується присутнім надовго — в політехнічному інституті ювілейний, десятий випуск молодих спеціалістів. Ювілейний і найбільший. В народне господарство країни прийде більше як тисяча двісті інженерів.

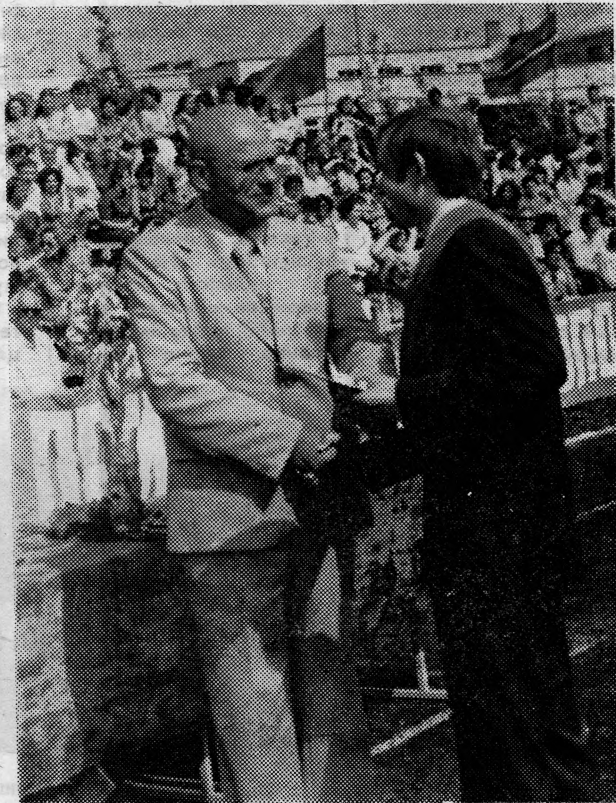
Відмінники навчання випускники Тамара Дячук, Валентина Галай, Сергій Сичко, Олег Попов, Михайло Шалогон вносять прапор інституту, всі встануть. По щоглі повільно здіймається стяг, лунає Гімн Радянського Союзу.

Слово надається ректору інституту, заслуженому діячеві науки Української РСР, доктору технічних наук, професору Івану Васильовичу Кузьмину.

— Добрі трудові справи, помисли радянських людей яскраво висвітлені на XXVI з'їзді рідної партії, який відкрив нові горизонти комуністичного будівництва, — говорить промовець. — Ідеї з'їзду стають мате-

ріальною силою, потужним прискорювачем нашого руху вперед. Ударна праця радянських людей на кожній ділянці — яскраве, переконливе свідчення одностайного гарячого схвалення і підтримки внутрішньої і зовнішньої політики Комуністичної партії і Радянської держави, багатогранної діяльності ЦК КПРС, його Політбюро, счленованого товаришем Л. І. Брежнєвим.

Далі І. В. Кузьмін, звертаючись до випускників, підкреслив, що нинішні молоді спеціалісти закінчили навчання в знаменний для Вітчизни і для радянських людей рік — в рік роботи історичного XXVI з'їзду КПРС, два дні минуло, як почав діяти вищий орган нашої держави — V сесія Верховної Ради СРСР десятого скликання, на якій прийнято звернення Верховної Ради Союзу Радянських Соціалістичних Республік «До парламентів і народів світу». В цьому зверненні заклик нашої миролюбної держави до активних дій в ім'я миру, міжнародної безпеки, щоб високим авторитетом і можливістю парламентів були використані на бла-

На знімку: ректор інституту І. В. Кузьмін вручає випускникам-відмінникам дипломи з відзнакою.
Фото Р. Кутькова.

го миру і міжнародного співробітництва.

Збігли роки навчання, вони були напружені, змістовні, цікаві. Професорсько-викладацький склад, співробітники інституту готували висококваліфікованих спеціалістів, гармонійно розвинених, переконаних будівників комунізму, що володіють глибокими

професійними знаннями, марксистсько-ленінським світоглядом, спроможні творчо вирішувати завдання народногосподарського будівництва, яке накреслив з'їзд нашої партії.

— З цього дня, з дипломом інженера ви вступаєте в нове, самостійне життя, — каже ректор інституту. — Воно знаменне тим, що почнете свою трудову діяльність в першому році одинадцятої п'ятирічки. Треба постійно пам'ятати слова великого Леніна, який писав, що для того, щоб виконати величезну роботу, треба знайти в собі достатню свідомість, ідейність, самовідданість, наполегливість... Саме цим вас вчили.

Напутні, пронизані батьківською турботою слова лунають з вуст керівника інституту. Так, вчорашні студенти не повинні зупинятися на досягнутому, а безперервно збагачувати свої знання, постійно жити активним трудовим життям, не відставати від стрімкого потоку наукової і політичної інформації.

Початок, закінчення на 2 стор.

На знімку: Сашу Белінського поздоровляють друзі з закінченням інституту, з значними успіхами в навчанні. Не всі знають, як складно цьому юнакові було вчитися —

внаслідок важкої хвороби він повністю втратив слух... Незважаючи на це, Саша отримав диплом з відзнакою. Перемогли мужність і оптимізм!
Фото В. Красиленка.

ІНФОРМАЦІЯ

ЦИФРИ І ФАКТИ

Більшість випускників нашого інституту зарекомендували себе старанними, енергійними, вимогливими спеціалістами. Скажімо, Віктор Килимнюк працює головним інженером Хмельницького облкомунгоспу,

Віктор Котов — головний енергетик тресту «Теплоэлектрообладнання» гдавку

«Південергомонтаж», Микола Хоменко — начальник технологічного бюро Київського авіаційного заводу.

Нині 176 випускників працюють викладачами і науковими співробітниками нашого інституту. За 12 років наш вуз закінчили майже сім з половиною тисяч чоловік. Лише в цьому ро-

ці диплом інженера отримали більше 1200 чоловік, з них з відзнакою — 129.

На стаціонарі в цьому році завершили навчання 774 молодих спеціалістів, в тому числі стали енергетиками — 153, машинобудівниками — 183, інженерами автоматизації та обчислювальної техніки — 167, радіоінженерами — 130, інженерами-будівельниками — 141.

На вечірньому факультеті навчалось 156 чоловік, на заочному — 288.

За межами нашої республіки працюватиме 118 інженерів, а на підприємствах міста Вінниці і області на різних посадах працюватиме 202 молодих спеціалістів.

На заводи і будови Уралу, Орловської, Псковської, Рязанської, Калінінградської областей прийде 56 висококваліфікованих інженерів.

Приклад в усьому завжди брали з відмінників. Особливо хочеться відзначити тих, хто вчився на рівні, і постійно допомага-

ли своїм друзям. Це В. Б. Гайда, Г. І. Вайнер, В. В. Вергелес. До речі, за рішенням державної комісії їхні дипломні проекти були направлені на конкурс, як кращі. Названі товариші і інші отримали характеристики-рекомендації до вступу в аспірантуру.

В цілому група успішно захистила дипломні проекти. Отже, є всі підстави сподіватися, що молоді спеціалісти, прийшовши на будь-яке підприємство нашої країни, втілять свої знання в практичні справи будуть прикладом для інших, високо нестимуть прапор колишніх студентів Вінницького політехнічного, пам'ятатимуть своїх викладачів, житимуть добрими традиціями, які їм прищепили в рідних стінах навчального закладу.

В. СЛОБОДЯНЮК,
комсорг групи 1 РТ-76.
дт мюинвтосоо

Збережемо мир

Багатотисячний колектив нашого інституту, як і всі радянські люди, одностайно схвалив Звернення Верховної Ради СРСР «До парламентів і народів світу». Друкуємо відгук на цей важливий документ інваліда Вітчизняної війни, доцента кафедри історії КПРС тов. Забайрачного І. А.

Сорок років минає з того часу, як фашистська Німеччина чинила проти миролюбної Країни Рад нечуваний в історії людства злочин — несподівано розпочала війну.

Невиправне горе і страждання, посівиле дитинство і мільйони загиблих, сотні спалених міст і сіл, понівечені бомбами і снарядами колгоспні лани і ліси — такий слід залишив після себе на окупованих територіях гітлерівський солдат, але й сам знайшов собі могилу...

Ми, радянські воїни, не лише звільнили нашу Батьківщину, принесли свободу країнам Європи, які були знедолені фашизмом. Роблячи це, віддавали найдорожче — життя. І ось тепер в таборі капіталу все частіше залякують просві людство так званою «радянською воєнною загрозою».

Однак переважна більшість людей світу переконала в тому, що Радянський Союз, наша Комуністична партія, весь народ завжди були в авангарді борців за мир і щастя. Яскравий приклад цьому — Звернення Верховної Ради СРСР «До парламентів і народів світу». Ми всім серцем підтримуємо пронязаний прагненням до миру виступ Л. І. Брежнєва на сесії Верховної Ради СРСР,

який закликав зробити все для того, щоб зберегти мир. Зрозуміло всім, чому це Звернення прийнято в ці дні, коли виповнилось сорок років з дня нападу фашистської Німеччини на Радянський Союз. Добре розуміють цей заклик люди безмежних озброєнь і воєнних авантур, але грають з вогнем. Завдання сил миру і прогресу полягає в тому, щоб не допустити ядерної катастрофи.

Війну я зустрів на Вітчизні. Із зором в руках захищав рідну землю. Бачив смерть, кров, слези матерів і дітей. Був поранений, повернувся до рідного міста інвалідом Вітчизняної війни. Незважаючи на це, брав участь у відбудові Вінниці. Багато сталося змін з того часу. Тепер не впізнати міста над Бугом — таке воно красиве, багатоперехове. А все тому, що живуть тут, як і в кожному місті, працюють люди. Тому, що ось уже більше тридцяти років над нами сяє чисте небо. Все це завдяки тому, що наша Країна, яка зазнала величезних жертв в смертельному двобої з фашизмом в роки другої світової війни, незмінно виступає в авангарді сил миру і прогресу.

І. ЗАБАЙРАЧНИЙ,
доцент кафедри історії
КПРС, інвалід Великої
Вітчизняної війни.

ЗВЕРНЕННЯ

30 червня в актовому залі інституту відбулися загальні збори викладачів, співробітників і студентів, присвячені зверненню Верховної Ради СРСР «До парламентів і народів світу». Учасники зборів надіслали листи-звернення генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй Курту Вальдхайму, конгресу Сполучених Штатів Америки, президенту США Рональду Рейгану.

В листах підкреслюється, зокрема, що мілітаристські кола взяли курс на гонку озброєнь небувалих масштабів. Президент Рейган представив на затвердження конгресу воєнний бюджет на 1982 рік, який становить 222 млрд. доларів, в Сполучених Штатах Америки створені нестерпні умови для дипломатичних працівників СРСР в ООН та інших радянських представництв США. Збори одностайно підтримали пропозиції багатьох країн світу про негайне переміщення штаб-квартири ООН з Нью-Йорка в місто Відень.

ОСТАННЯ СХОДИНКА

Так, це дипломний проєкт. Його захист — підсумок навчання в інституті. До вирішення цього завдання студенти групи 1 РТ-76 поставились надзвичайно серйозно, добре освідчили всі предмети, які вивчали протягом п'яти років.

Почуття колективізму особливо відчувалося в той період, коли працювали над дипломами на різних підприємствах нашого славного міста над Бугом. Знаючи, з яким настроєм працює кожний з нас і якщо комусь було важко, приходив на допомогу товариш. Інакше і бути не може. Адже стільки років провчили в одній аудиторії, жили в одному гуртожитку, харчувалися в одній їдальні...

Приклад в усьому завжди брали з відмінників. Особливо хочеться відзначити тих, хто вчився на рівні, і постійно допомага-

В ДОБРУ ПУТЬ

Закінчення, початок на 1 стор.

Наш навчальний заклад отримує велику допомогу в підготовці спеціалістів, розвитку учбово-матеріальної бази та поліпшенні побутових умов від ЦК Компартії України, уряду республіки, союзного і республіканського міністерств вищої і середньої спеціальної освіти, обласного комітету партії, обласного міських і районних партійних, радянських і громадських організацій. В цей урочистий день слова вдячності заслуговують колективи багатьох винницьких підприємств, які брали активну участь в підготовці майбутніх інженерів. Зокрема, заводи «Термінал», імені 60-річчя Жовтня, радіотехнічного, інструментального, тракторних агрегатів, хімічного імені Свердлова, Централь-

го конструкторського бюро інформаційної техніки, підприємства виробничого об'єднання «Вінницяенерго», трамвайно-тролейбусного управління та інші. На цих підприємствах студенти проходять виробничу практику, готують дипломні проекти і потім захищають їх на високому рівні.

Називаються факультети, які домоглися по підсумках випуску найкращих результатів. Серед них: автоматичної та обчислювальної техніки — декан Василь Микитович Лисогор, енергетичний — декан Давид Бегларович Налбандян, радіотехнічний — виконуючий обов'язки декана Петро Григорович Рачук.

Оголошується подяка від імені ректорату, партійного комітету, громадських організацій кращим випускникам, які стали черemoжцями в

соціалістичному змаганні на честь XXVI з'їзду КПРС. Серед них Барановський, Мазур (енергетичний факультет), Белінський, Плохонін (машинобудівний факультет), Гунченко, Гайда (радіотехнічний факультет), Луцюк, Григор'єв, Антипина (ФАОТ), Гринчук, Довгаль, Болі (інженерно-будівельний факультет). Всього 129 випускників отримали дипломи з відзнакою. Це золотий фонд і гордість інституту.

Слово надається керуючому тресту «Вінницяжитлобуд», голові державної екзаменаційної комісії інженерно-будівельного факультету Володимиру Костянтиновичу Ваховському.

— Комісія одностайна в тому, що дипломи сьогодні вручають гідному поповненню інженерних кадрів. Юнаки і дівчата пройшли теоретичну підготовку на рівні сучасних вимог. Цьому посприяли, звичайно, професорсько — викладацький склад, ректорат, партійний комітет, весь

колектив інституту. Отже, приємно констатувати той факт, що захист дипломних проектів відбувся успішно, і всі дипломанти можуть самостійно працювати на інженерних посадах.

Голова державної екзаменаційної комісії, говорячи про обраний шлях молодих людей, наголошує на тому, що кожен з них продовжуватиме загартовуватися в трудових колективах, набувати практичних навичок на робочих місцях. Там відбудеться справжнє злиття теорії з практикою. Молодий інженер візьме щось цінне у свого наставника, разом з тим, передасть йому теоретичні знання. В епоху науково-технічної революції, продовжує виступаючи, в авангарді суспільства можуть іти люди, озброєні передовою марксистсько-ленінською теорією і глибокими інженерними знаннями. На молодих спеціалістів партія і держава покладає великі надії, адже їм при-
таманне творче сприй-

няття всього нового і передового, накопиченого великим досвідом керівництва народного господарства і окремих галузей економіки. Разом з тим, молодий інженер мусить відкинути застарілі звички. Одне слово, держава чекає від кожного випускника, який пройшов нашу радянську школу патріотичного виховання, володіє молодечим запалом і глибокими знаннями, плідної віддачі.

В своїх виступах відвідуючий кафедру автоматичної та інформаційно-вимірювальної техніки Віктор Тихонович Маликов, колишній випускник інституту, нині головний енергетик заводу по ремонту сільгосптехніки, Сергій Михайлович Щеткін побажали новому загонові інженерів творчих успіхів на почесній і відповідальній ниві будівництва світового майбутнього — комунізму.

Слово для оголошення тексту урочистого обіцяння інженера надас-

ть випускнику ФАОТу Павлу Шоніку «Приймаючи до виконання обов'язків інженера, — лунає над «Олімпом», — перед лицем своїх наставників — викладачів і товаришів за професією урочисто обіцяємо: чесно, сумлінно працювати на благо нашої Вітчизни». «Обіцяємо!» — лунає з вуст випускників. «Разом зі всім радянським народом брати активну участь у будівництві комуністичного суспільства». «Обіцяємо!».

Починається вручення дипломів з відзнакою. Цю почесну місію виконує ректор інституту І. В. Кузьмін. Потім звучить прощальний марш, випускники, кожен із своїм рідним факультетом, проходять вздовж трибуни. На лицях вчорашніх студентів і викладачів радісні посмішки, а хтось крадькома змажує сльозу.

В добру путь, дорогі випускники!

А. ХВИЛЯ,
наш спецкор.

ЩЕДРЕ ЛІТО ВЕТЕРАНА

Життєвий шлях людини... Не схожий він на всі інші. Тільки єдине об'єднує земляни: у відповідний строк вони йдуть на заслужений відпочинок. Досяг такого віку і Юрій Трифонович Ткаченко. Шістьдесят — це щедре літо. Пора живи, до-

рідних врожаїв на ниві педагогічній. Більше двадцяти років працює наш колега на кафедрі вищої математики. А все починалося із студентських років, з того, що в грізному сорок четвертому брав участь в Яссо-Кишенівській операції в складі Першої гвардійської десантної дивізії, був поранений. Закінчив війну в Силезії. Як і кожен учасник Великої Вітчизняної війни, Юрій Трифонович має нагороду — сім медалей і одна з них найдорожча: «За бойові заслуги».

Ставши інженером-технологом хімічного виробництва після закінчення Одеського політехнічного інституту, Ткаченко працює начальником зміни на одному з хімічних комбінатів. Але захоплення математикою не дає спокою — йому потрібно комусь віддати свої знання. І стежка веде в середню школу. Тут і почав викладачем математики, навчаючись заочно в Одеському університеті по спеціальності, яка стала його постійною і незмінною професією на все життя.

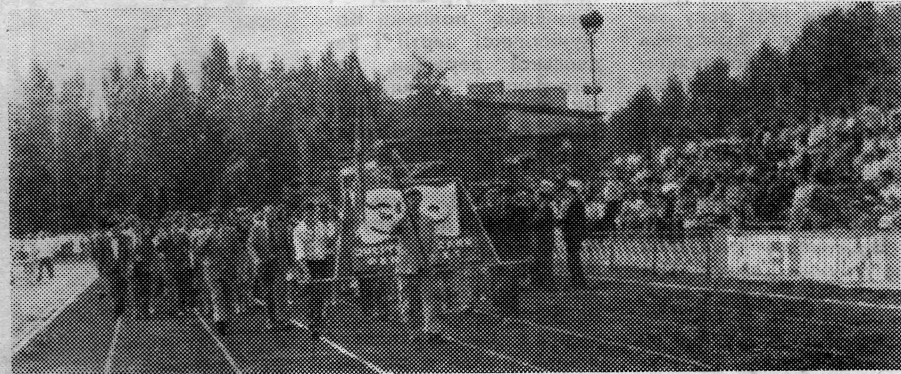
Як тільки створився Вінницький загальнотехнічний факультет, Юрій Трифонович в числі перших дванадцяти викладачів був зарахо-

ваний на роботу. З того часу виховує молоді інженерні кадри. Добра математична підготовка, наполеглива праця, доброзичливе ставлення до студентів і співпрацівників — ці риси викладача говорять самі за себе. Юрія Трифоновича поважають в колективі. Кажуть, щедрість оселяється в серцях людини за допомогою світогляду, високої свідомості. Так. Він завжди відзначався життєвою мудрістю, постійним оптимізмом. Тому легко ділитися своїми знаннями з студентами, молодими колегами: беріть, люди добрі, мою педагогіку, якщо вона вам до душі...

Порядний сім'янин, люблячий батько, він завжди «припасе» хвилинку для свого захоплення — шахів. Маючи перший розряд, Юрій Трифонович багато років був капітаном команди шахістів радіотехнічного факультету.

Відзначаючи славний ювілей, колеги по роботі зичать Юрію Трифоновичу доброго здоров'я, такою ж оптимістичною настрою, довголіття й щастя в особистому житті.

А. МАРГАСІН,
ст. викладач кафедри
вищої математики.

На знімку: коло пошани в останній раз...

Фото Р. Кутькова.

ГУМОРЕСКИ

ЗДИВУВАВ
З Петренка всі знайомі

Здивувались:
Співав у хорі тенором весь час,
І лиш як в місцевком його

обрали,
Усі дізнались: у Петренка — бас!
СУСІДІВ ВИГРАШ
— Чого, Миколо, дивився на світ
Очима розлютованого тигра?
— Та трясця його матері в животі:
Сусід машину вчора виграв!

ПЕРЕКОНАНІСТЬ

Солідне має черевце,
Прибрать поважну вміє позу, —
І переконаний, що це
Чудово замінить розум.

КУЛЬТУРНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ

Працівники в цій ателє —

на подив:
Культурні, ввічливі —
до рани хоч кладіть:
Вже шість разів я за пальтом
заходив,
«І всемо, — попросили, —
ще зайдіть!».
П. КРАСЮК.

У СПАДОК АБІТУРІЄНТУ

Сьогодні ти з притаманним для всіх хвилюванням переступаєш поріг «храму технічної науки». Здаєш документи, потім настане для тебе найвідповідальніша пора — складатимеш вступні екзамени. Сподіватимеся, що тобі, як то кажуть, повезе...

Вступні екзамени, можна сказати, квіточки. Потрібно врахувати таку істину: якщо ти вирішив ризикнути і все-таки вступити на факультет автоматичної та обчислювальної техніки, будь готовий до всього. Тут потрібно добре вчитися — ФАОТ на першому місці в інституті по успішності. І в спорті на такому ж рівні, значить, відразу треба записуватися в одну з спортивних секцій і тренуватися, тренуватися. Якщо мова захо-

дить про художню самодіяльність, знаєш ж таки — фестивалі утримують в цьому заході пальму першості. Знаходиш керівника, записуєшся, співаєш — бари-тоном чи тенором — все одно. Нічого не вдієш — так побудовано наше життя.

А час не стоїть на місці. Настають для тебе «жаркі» дні зимової сесії. Але ж не тільки навчанням єдиним живе студент. Вечорами, особливо у вихідні, лунає мелодія музики в нашому диско-клубі «Айвенго», а хтось шелестить сторінками підручників у читальному залі бібліотеки. Так, так, ти відчуєш напругу в усьому. Це лекції з електроніки і вага заліку з технології. Мусиш пройти крізь веселощі факультетських вечорів відпочинку,

спокусишся злетати натхнення і спіткнувшись на групночках буденної копії роботи в студентському науковому товаристві, бо без максимального внеску студента в науку немислимий технічний прогрес. Он воно як, виходить, тут усе побудовано!

Пізнніше визнаєш, як можна виміряти будь-яку величину від ангстрема до мегагерца. З кожним днем відчуватимеш себе інженером. Ще б пак — примусиш ЕОМ розуміти тебе і навчишся сам розуміти «мову» формул і красу практичних технічних рішень, мислитимеш схемами, вникатимеш в тайни рівняння Максвелла і формул Шеннона, визнаєш цінну хвилину і слова. Як і належить «праведному» студенту, навчишся під час сесії

спати через добу, за три дні вивчиш цілком незнайомий предмет, хоча за глибину таких «знань» і оцінку не речуюсь...

Ти будуватимеш будинки, а восени класти-меш у кошик в одному з радгоспів стиглі яблука з сонечком. Відкусиш і медовий сік і смак зроблять тебе щасливим, ніби ти щойно побував на одній з планет... Познайомишся, я в цьому впевнений, з Нижньовартовським краєзнавчим музеєм. В ньому одна кімната відведена під експонати, які розповідають про історію студентського будівельного загону «Ластівка». Це знову ж таки наш факультет! Цього року загін шостий раз працює на будовах Західного Сибіру.

І ось, коли ти пройде-деш через всі радощі і труднощі студентського життя-буття, раптом одного чудового літнього дня, то буде останній

раз, вийдеш з аудиторії, в ній тобі знайоме все до найменшої дрібниці, почувеш за спиною жартівливо, а, може, вже й цілком серйозно: «Розступись, хлопці! Дорогу інженеру!».

Потім буде все без натяків на жарт. Сонячний ранок на стадіоні «Олімп», посмішки друзів, серце заб'ється невідомою і сто разів відомою тривоною, ковтатимеш сльози, тримаючи в руках щойно вручений диплом — новенький, із специфічним запахом друкарської фарби, відчуєш дотик прохолодного металевого ромбика і немовби прочитаєш останній рядок з захоплюючої повісті студентських років...

Під монотонний стукіт колес, пригадаєш напутні слова ректора, декана, викладачів, а поїзд мчатиме тебе в нове життя. Дивився у віконце очима інженера

— творця прогресу. І справді на якомусь етапі розвитку ти себе обов'язково проявиш, станеш знаменитістю, але завжди згадуватимеш цих п'ять років, запаваних по самі вінця, лише п'ять років передостаннього десятиріччя двадцятого віку...

В тебе все це буде лише через п'ять років. І зізнаєшся щиро, що заздрю тобі білою заздрістю, адже в тебе ще все попереду — всі маленькі і великі відкриття студентського життя... Ну що ж, друже, приймай нашу естафету. Руку, товаришу абітурієнте! Переступи поріг Вінницького політехнічного. Ні пуху на вступних...

Євген МАРЧЕНКО,
інженер - системотехнік,
випускник
1981 року.

Редактор
А. МАЗУР.